

Пролог

Молитва у Вірменській церкві Львова

Не крила прошу я, а пера,
щоб тоді, як настає пора,
мов з повітря крапельки води,
виловити золоті сліди,
що лишують задуми Твої,
ніби насінинку у ріллі.
Із чиєїсь ніжної руки
ангели — крилаті юнаки.
Що ж це за чотири голови —
чи воли, чи птиці, чи леви —
дивляться на мене з-під склепіння?
Що за літуни виходять з тіні?
Ті, хто до землі настільки близько,
лиш на висоті простого лету
птаха, що збив кігтями ракету,
птаха, що несе найкращу звістку.
Якщо, летячи повз Україну,
зронить отакий свою пір'їну,
дай її, легку, немов уяву,
все ж мені вловить Тобі на славу.

18.05.2022

Двірники

Коли вас лаяли за двійку життям стривожені батьки,
ставали у поважну стійку й казали: «Підеш в двірники!»
Багато хто і вийшов в люди, та для небес безслідно зник:
де він за день наносить бруду, там зранку прибере двірник.
Вогнисту форму з неба видно сильніш, ніж всяку марноту,
і до занять важких і гідних зарахували чистоту.
Хтось порав квітники в тривогу, і мовчки розбирав завал,
і місту, взятому в облогу, ретельно рани промивав.
А їм, беззбройним, протидіє ця маса темна і грузька —
безглуздий вершник ентропії й приречені його війська.
Казати вголос так не можна, та правда рветься навісна:
у бій ідуть пляшки порожні — з них душі вилито до дна,
залито в чорний генератор, який чи вибухне колись?
...А з нами — ті, що прибирати сміття повік заповзались.
Їх покровитель безіменний в вогненній парі рукавиць
вже в'яже в небесах натхненно мітлу із білих блискавиць.

26.04.2022

***

Знаєш, солдате, що знищити нас прийшов,
чорну отруту не зчистиш уже з підшов.
Я умиваю руки від непотрібних справ:
не прокляну тебе краще, ніж ти сам себе прокляв.

Я не зроблю тобі гірше, ніж розстріл дітей і ікон,
аніж перейдений легко між злом і добром кордон.
Прірва перед тобою росте і росте в глибину.
Краще, аніж ти сам, тебе я не прокляну.

Знаєш, мені нецікаво, хто і чого тебе вчив,
що за музику слухав ти, як наосліп бив
в школу, в лікарню, в будинок або вокзал...
Не прокляну тебе краще, чем ты сам себя проклял.

Був би ти зрячий — ти би, напевне, уздрів,
як і святі, і ангели з ваших ідуть гербів,
й слідом за ними, на поміч небесним силам,
йдуть із гербів всі ведмеді за Михаїлом
під прапори життя, не причетні твої ганьбі.
Не прокляну тебе краще, ніж це вдалося тобі.

30.04.2022

Повітряна тривога

Нас зберігають в підвалі монастиря,
де лампочки, ніби кухлики світла, горять
і проступають на стелі, на диво блукальцю,
відбитки, ніби приклав десь тут велетень пальця,
ніби ліпив це каміння, мов пластилін,
і, пропечатавши навіть поверхню цеглин,
так ювелірно і рівно зліпив ці печери.
Що там у небі? Відкрилась підземна сфера:
всі закутки, всі замки, всі печаті зламала,
в теплі кротячі лапи земля заховала
нас перехожих і дерев'яну прикрасу
в золоті, в різьбленні, в темному відбитку часу.
Різьблені промені схожі на пальмову гілку.
Поряд на підвіконня поклали підстилку,
щоб загорнути ангела чи ягня.
Тиха юрба спустилась весняного дня
у підземелля тривогу перечекати.
Ось упівголоса розмовляють солдати
про неспокійного духа і давню труну.
Вкуталась в хустку яскраво-жовту чудну
жінка з обличчям бронзовим і кутастим.
Всі ми — частинка обряду, щоб небу не власти.
Стій між пластинами часу, нічого не говори.
Вище всіляких ракет і тривоги згори —
сонячно, зоряно й порівну світла і тіні.
В давньому місті приходять квіток на спасіння
всяким підвалам, темницям, місцям пиятики.
Збовтаний хаос якусь симетрію велику
раптом утворює, й лінії силові
в нім — наче знов-таки пальці відбилися живі,
ліплячи віск.
А фігури стають металеві,
й те, що в ліпнинах ховалось у кожному леві,
вийшло назовні в той час, як посилювся тиск.

Весна 2022, Львів

Гібридний Мир

Істота з будинку на вулиці Мушака у Львові

Кучерявий і кігтистий, озирнувся до крила.
Це ж кого я серед міста в тихому кутку знайшла?
У промінні понад вечір шуба майже золота...
Видно: голова овеча, ну а ікла — як в хорта.
Ти від Бога чи від чорта, що ти за незнаний звір?
Звір здіймає шию гордо, каже:
— Я — Гібридний Мир.
Якщо глянеш по частинах — я і лев, я і ягня,
я й орел у небі синім той, що хмари розганя.
Я — дарована монахам хитра вигадка і гра.
Живучи під їхнім дахом, споживаю хліб добра.
Тільки той, у кого виріс я у закрутах думок,
спокою з життя не виніс — із осяянь, помилок,
зрад, і злетів, і занурень в каламутну глибину.
Вклав мені він в груди бурю, я по-іншому не втну.
Нині ж бачу, що потрібний: час прокинутись прийшов.
Лапу скину — і не схибну, кинусь в вихор стрімголов,
вийду з нього — ну а слідом сіра армія химер.
Хай усюди, де ми підем, стережеться людожер.
Хай хоч вірить, хоч не вірить в мене людська сарана —
зустрічню з Гібридним Миром в них завершиться війна.
Перше ніж порину в спокій — хто мою розбурхав злість,
хай її казан глибокий весь до дна по ложці з'їсть.

Весна 2022

День вишиванки

Де були ті села чи міста,
звідки кровний корінь вироста?
На харчі обміняно колись
сорочки, які не збереглись, —
що на них за знаки і герби?
Зношувались клунки і торби.
Хтось тебе, дитя великих міст,
в цьому звинуватить в повен зріст:
в забутті, в безрідності, у тім,
що лишив твій предок рідний дім,
добрих яблунь спилині ряди,
працю без пошани за труди.
Звісно, звинуватять в забутті
того, що не розказали ті,
хто дитяче серце уберіг,
а дорослій повісти не встиг.
Та й тепер попереду — віки.
Будуть люди — будуть сорочки.
Будуть ті, кому оця війна
стане як похмура давнина.
Тим, хто прийде в пору золоту,
виший і красу, і гіркоту.
Вишивка тривкіша за слова.
Хай від рукава до рукава
через серце ляже давній шлях
у тобі відомих кольорах —
і забуте плетиво суцвіть
принесе вінком ріка століть.

21.05.2022